

PLENITUD (PSEUDÒNIM: NERVO AMADO)

És dimarts i l'Enginyera està preparada per a la presentació del projecte de la nova ampliació de la planta de fabricació. Fa dies que pensa a deixar-ho, però avui no; avui no és el dia. Minuts abans de la reunió entra al servei i obre curiosament la bosseta. Col·loca la pols sobre el dossier que més tard li servirà de guia, es treu la VISA i disposa amb precisió una línia perfecta que desapareix progressivament sota el seu nas mentre la recorre.

Pensareu que la presentació li sortirà malament, veritat? Doncs no: li surt perfecta. Els clients queden encantats tant del projecte com del seu *savoir-faire*.

S'atura un moment per posar-se les ulleres de sol després de sortir de les oficines i baixa les escales amb determinació, se sent plena i alliberada, saciada per l'èxit per haver aconseguit l'objectiu d'acomplir amb una feina ben feta. Just a l'últim esgrao es desequilibra lleugerament; té clar que no són les Christian Louboutin, sinó el mig gram de farina que s'ha polit una estona abans.

Prem l'accelerador del Lexus i, en un moment, supera els cent trenta quilòmetres per hora. És aleshores quan es relaxa i pensa en prendre's un respir, fixa la mirada la pantalla del cotxe i busca entre l'historial de trucades la d'últim semental que per dos-cents cinquanta euros, li va fer passar una bona estona. La droga li ha tret completament la gana, així que es pot estalviar el dinar si a ell li va bé quedar.

Sortint de l'hotel, passa pel despatx i comparteix amb els companys les impressions de la presentació del matí. Treballa en el plantejament de la reforma de la planta d'envasats, que ha anat ajornant, fins l'hora de plegar per anar recollir l'Arnau de tennis i la Maria del polo.

Quan arriben a casa, ja els espera l'Alfred amb la taula parada. Sempre li ha agradat sopar aviat; ella no ho suporta, però ho accepta resignada, això és el de menys. De forma rutinària i sense sentit es fan un petó, ella puja les escales corrents com si la perseguís la mort. Resguardada del monstre, a l'habitació es treu les putes sabates que l'han torturat durant el dia.

L'endemà l'Enginyera, després de dedicar una hora a fer la rutina de força i estiraments, arriba al despatx i es torna a concentrar amb la planta d'envasats, avui nota la ment emboirada, no troba la manera d'encaixar les línies i remata sense contemplacions el gram que li va quedar d'ahir. Nota el batec accelerat del cor mentre recórrer mentalment les línies de producció dels diferents productes a fabricar. Finalment se li acudeix com col·locar-les perquè tots els processos siguin possibles i les línies s'hi puguin adaptar, ràpidament ho dibuixa i ho passa per correu electrònic al seu soci per comentar-ho a la reunió de demà. Feina feta, esbufega i és llavors quan s'adona que té tres trucades perdudes i un missatge de whatsapp de l'Alfred: "*hem de parlar, et va bé venir a dinar a casa?*" Mai queden per dinar, ni a casa ni enlloc, els primers anys era diferent buscaven qualsevol efemèride per celebrar i amb aquest pretext anar descobrint restaurants.

A l'entrar, veu l'Alfred amb els ulls brillants recolzat sobre la taula del menjador plena de fotografies d'ella amb altres homes. Se li atansa i mentre observa les imatges rep l'últim menyspreu, una escopinada a la cara. Irada i amb els efectes de coca encara presents, comença a caminar en direcció a la cuina, l'Alfred la frena agafant-la violentament pel braç. Ella per poc no arriba aquell ganivet sense rentar, li clava tres punyalades al pit mentre li manté la mirada fixa als ulls, nota a poc a poc com la pressió de la mà de l'Alfred al seu braç va disminuint i finalment el cos es desploma, abatut, en un toll de sang sobre el terra blanc de marbre.

En silenci, conscient del que acaba de fer, mentre es serveix una copa de vi que omple fins a dalt, l'envaeix una sensació que reconeix i que la transporta al moment en què va sortir de la presentació del projecte de dimarts passat.